

nær Fremtid vil blive anderledes. Det er uundgaeligt, at Byggeforetagender, der ere beregnede paa en aldeles usikker Fremtid, efterhaanden maa ophøre, og derfor kan det forudses, at Arbejdsløsheden imellem Byggehaandværkerne og deres Medhjælpere — selv i det Tilfælde, at den Slaphed, der nu hviler over Forretningslivet i Almindelighed, ophører — fremdeles vil tiltage, indtil et større Antal af dem er flyttet bort fra Kjøbenhavn og dens nærmere Omegn. En saadan Udflytning kan imidlertid ikke ventes, saa længe Udflugterne til at ernære sig ved, hvad de have lært, ogsaa anden Steds kun ere ringe for dem, der paa Grund af de særlige Tidforhold i saa stort et Tal har lagt sig efter de Haandværk, der have med Byggeriet at gjøre.

Her foreligger da, saa vidt vi kunne se, et Tilfælde, hvor en stor Del Medborgere ere komne ind i en Forlegenhed, som det ikke kunde ventes, de vare i Stand til at forudse, og som det ikke er dem muligt med egne Kræfter at rede sig ud af. Men i saadanne Tilfælde maa det være Samfundets Sag at tage under Overveielse, hvad der kan gjøres for at hjælpe dem ud over den værste Banskfeligbed og i alt Fald give dem Tid til at befinde sig paa, hvordan de maa lægge Planerne for deres og deres Familiers Fremtid.

Det ligger nu vistnok aller nærmest for den Kommune, hvori en Overbefolkning af en bestemt Slags Arbejdere er kommen til Stede, at forsøge Løsningen af den derved stillede Opgave. Men naar denne Kommune er Hovedstaden, og den paa Grund af sin uforholdsmæssige Størrelse over en overordentlig Indflydelse paa Udviklingen i hele Folket, saa kan der være al Grund for Landets lovgivende Forsamling til ved et rundeligt Tilskud til Kommunen at give den Midlet i Hænde til et Forsøg paa en Løsning af Banskfeligbeden, især naar der kan peges paa en Anvendelse af de til Raadighed stillede Pengemidler til Foretagender, som i

og for sig ere af stor Betydning, selv om der under andre Forhold kunde være Tale om at opsætte dem.

Naar der da ved det i det andet Thing vedtagne Lovforslag er stillet Kommunen et Tilskud i Udfigt om et billigt Pengelaan til at begynde at omregulere overbebyggede og usunde Kvarterer af Byen, da kunne vi ikke skjønne Andet, end at dette fortjener Landstingets Tilslutning, idet Arbejder af denne Slags sent eller tidligt maa foretages, dersom det skal lykkes at fjerne Brændpunkter for legemlig og sjælelig Smitsot, der ikke blot ere farlige for Hovedstaden, men for hele Landet.

Vi have ikke i samme Grad følt os tiltalte af Forslaget om Pengelaan til Opførelsen af nye Arbejderboliger, da Banskfeligbeden, der nu er til Stede, hænger sammen med, at man allerede har bygget flere Huse, end der er Brug for, — og da der ikke blot er Enkeltmænd, som stadig finde deres Regning i at bygge Huse med Smaaligheder, men tillige er adskillige Foreninger, som have vist, at de kunne magte den Opgave at skaffe gode og sunde Arbejderboliger til Beie.

Ganste anderledes vilde dette Spørgsmaal stille sig, naar man gjorde det til Opgave at bygge Arbejderboliger paa de Tomter, der bleve ledige ved Nedrivningen af de overbebyggede og usunde Stadsdele. Her vilde jo nemlig en stor Mængde Husleiligheder forsvinde, som hidtil have været beboede af Arbejderfamilier. Dersom der kom nye Arbejderboliger paa disse Steder, vilde Smaalighedernes Antal ikke forøges. Dernæst vilde det have overordentlig Betydning, at Strædere, Skomagere, Kængjøringsstøner og andre, der ligesom disse nødvendig maa bo i Nærheden af de Forretninger, som give dem Arbejde, ikke skulde have Banskfeligbed ved at finde sunde og gode Boliger inden for den gamle Stads Omraade. Løsningen af den Opgave at erstatte usunde Dele af den gamle Stad med Kvarterer, hvori der i alt Fald delvis kunde findes Husleilighed for den mindre velhavende Del af Befolk-